

Sygn. akt I CNP 71/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 17 grudnia 2020 r., sygn. akt XVI Ca 293/20
w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 września 2022 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

**2. zasądza od skarżącej A. S. na rzecz Towarzystwa
Ubezpieczeń S.A w S. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset) tytułem
zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2020 r., wniesiona przez powódkę, została oparta o zarzuty naruszenia prawa materialnego: art. 812 § 8 i art. 385¹ § 1 k.c.

Przy ocenie istnienia podstaw przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia do rozpoznania istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie

podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, którego przedmiotem było powództwo o zapłatę w związku ze szkodą w pojeździe powódki. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Stanowisko Sądu Okręgowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazuje też na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.

[as]